

Sygn. akt: I C 814/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Poręba
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Nowobilska

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Nowym Sączu

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. na rzecz powoda M. S. kwotę 394,21 zł (trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote 21/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 22 listopada 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 968 zł (dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nowym Sączu kwotę 803,95 zł (osiemset trzy złote 95/100) tytułem części wydatków uiszczonych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nowym Sączu kwotę 83,41 zł (osiemdziesiąt trzy złote 41/100) tytułem części wydatków uiszczonych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa.

Z:/

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Dnia 4 kwietnia 2017 roku

Sygn. akt I C 814/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 kwietnia 2017 roku

Powód M. S. w pozwie wniesionym do tut. Sądu w dniu 11.04.2016 roku domagał się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 4190,11 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22.11.2013 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (k. 1-7).

W uzasadnieniu wskazał, że nabył od poszkodowanego W. W. wierzytelność z tytułu odszkodowania za uszkodzenie jego pojazdu marki V. nr rej. (...) wskutek zdarzenia z dnia 22.10.2013 roku.

Sprawca wypadku był ubezpieczony u strony pozwanej, a pozwany przed procesem uznał szkodę za częściową i wypłacił poszkodowanemu kwotę 1367,02 złotych. Zdaniem powoda wysokość szkody w pojeździe wynosiła 5557,13 złotych, a kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy kwotą wyliczoną przez powoda a kwotą już wypłaconą jako odszkodowanie. Zdaniem powoda należy mu się odszkodowanie według części oryginalnych.

Nakazem zapłaty z dnia 11 maja 2016 roku Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości (k.20).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym przez pozwanego w dniu 18.06.2016 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Zarzuciła, iż brak jest podstaw do wypłaty odszkodowania w wysokości przewyższającej kwotę wypłaconą powodowi w postępowaniu likwidacyjnym. Strona pozwana wskazała, iż koszty naprawy przedmiotowego pojazdu zostały oszacowane w programie eurotax, a kwota wypłacona zawierała koszt niezbędnych prac naprawczych w wysokości 60 zł netto za prace blacharskie i lakiernicze. Strona pozwana wskazała też, że żądanie powoda zasądzenia odszkodowania według kosztów części oryginalnych jest niezasadne jako że pojazd został wyprodukowany w 2002 roku, zatem w chwili zdarzenia miał 11 lat. Roszczenie zostało zakwestionowane tak co do zasady jak i co do wysokości (k. 22-27).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2013 roku pojazd będący własnością W. W. marki V. (...) nr rej. (...) brał udział w kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). W wyniku kolizji w samochodzie poszkodowanego uszkodzeniu uległy zderzak tylni, reflektor prawy tylni, listwa ozdobna zderzaka tylnego, pokrywa wlewu paliwa oraz błotnik tylny prawy i szyba boczna tylna prawa.

W. W. zgłosił szkodę w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę przesyłając powodowi kosztorys eurotax sporządzony przez likwidatora T. P. na kwotę 1367,01 zł. Powyżej wyliczona kwota została decyzją z dnia 08.11.2013 roku wypłacona poszkodowanemu. W kosztorysie strona pozwana omyłkowo uwzględniła do wymiany pokrywę wlewu paliwa, podczas gdy winna ona podlegać wyłącznie lakierowaniu z całą powierzchnią błotnika. Ponadto w kosztorysie uwzględniono wyłącznie ceny części zamiennych o ile występują na rynku pozostałe zaś części oryginalne po obniżeniu ich wartości o współczynnik amortyzacji w wysokości 60% przy założeniu 60 zł stawki rbg za prace blacharskie i lakiernicze.

Poszkodowany nie zgodził się z kosztorysem i roszczenie co do pozostałego odszkodowania przelał na powoda M. S. na podstawie umowy cesji wierzytelności.

W chwili zdarzenia pojazd miał 11 lat, został wyprodukowany w 2002 roku.

Dowód: bezsporne.

Wartość szkody w pojeździe powoda przy przyjęciu wykonania naprawy z zastosowaniem części oryginalnych producenta wyniosła 2033,33 złotych przy zastosowaniu stawki 80 zł rbg za prace mechaniczne i lakiernicze w wysokości 90 zł/rbg. Z kolei przy zastosowaniu części o porównywalnej jakości o ile występują na rynku przy

uwzględnieniu wieku pojazdu na 11 lat, szkoda wyniosła 1761,23 złotych. Wymianie w tym pojeździe podlegały wyłącznie lampa zespolona i listwa ozdobna zderzaka tylnego. Lampa zespolona występuje do tego pojazdu w zamienniku, zaś listwa ozdobna musiała być zastosowana oryginalna.

Dowód: opinia biegłego sądowego S. K. – k. 65-81 oraz opinia uzupełniająca k. 104-107.

Stan faktyczny między stronami był w zasadniczej części niesporny. Strona pozwana nie kwestionowała faktu powstania szkody, zakresu uszkodzeń w pojeździe oraz faktu swojej odpowiedzialności za szkodę. Sporna była jedynie wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Sąd podzielił w całości opinię biegłego S. K. jako fachową, rzeczową, logiczną i stanowiącą podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Biegły rozliczył szkodę w sposób alternatywny, zaś rozstrzygnięcie w zakresie sposobu likwidacji szkody należało do Sądu. Powód kwestionował przyjętą przez biegłego wartość prac - ceny za rbg prac lakierniczych i mechanicznych, niemniej jednak w tym zakresie biegły przedstawił spis cen podobnych prac w różnych zakładach na rynku lokalnym. Także z innych tego typu spraw należy wnioskować, iż kwota ta jest średnią ceną i jako taką należało ją przyjąć do rozliczenia szkody. Nieprawdziwe są twierdzenia powoda, iż stawka 110 zł netto była stawką bezsporną, skoro strona pozwana zakwestionowała w odpowiedzi na pozew powództwo w całości. Nadto w zakresie naprawy pojazdu poprzez naprawę elementu plastikowego za pomocą spawania biegły wskazał, iż taki sposób naprawy przywraca stan pojazdu do stanu poprzedniego, i jest on uwzględniany w systemach kalkulacyjnych. Brak jest nadto jednoznacznego dowodu na zerwanie zaczepu zderzaka, w związku z czym nie ma pewności czy taka naprawa w ogóle byłaby konieczna. Dowód w tym zakresie spoczywał na powodzie (art. 6 k.c.).

Z kolei na podstawie zarzutów strony pozwanej biegły rozliczył także alternatywnie wysokość szkody przy zastosowaniu lampy zespolonej - zamiennika dostępnej na rynku w 2013 roku za kwotę 316,05 złotych. Biegły nie wykluczył, iż za taką kwotę można było w 2013 roku nabyć lampę dobrej jakości, które zamontowanie przywracało pojazd do stanu sprzed szkody.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jako zgłoszony wyłącznie w celu przewlekania postępowania. Nadto wskazać należy, iż samo niezadowolenie strony z wniosków zawartych w opinii nie może być podstawą dopuszczania dowodu z opinii kolejnego biegłego. W ocenie Sądu zarzuty składane w stosunku do opinii biegłego stanowią wyłącznie polemikę z uargumentowanymi rzeczowymi twierdzeniami biegłego i nie znajdują uzasadnienia w materiale dowodowym. Wynikają one nadto z niezajomości rynku lokalnego bowiem powód prowadzi swój zakład naprawczy w województwie (...).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w niewielkiej części.

W przedmiotowej sprawie kwestią bezsporną była odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę w pojeździe stanowiącym własność W. W.. Powód był nabywcą wierzytelności na podstawie umowy cesji. Spór dotyczył jedynie wysokości rzeczywistej szkody, a co za tym idzie wysokości należnego odszkodowania.

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia majątkowego ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie, polegające na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wynikająca z umowy ubezpieczenia majątkowego wyraża się w obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego polegającego na wypłacie odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.).

Przepis § 4 przytoczonego artykułu upoważnia uprawnionego do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej do dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Według art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr124, poz. 1152 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 zd. 1 wskazanej wyżej ustawy).

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Reguły odpowiedzialności sprawcy szkody powstałej w następstwie kolizji drogowej określa art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Według zaś art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany jest więc uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego wyrządzoną szkodę.

Jeżeli chodzi o sposób naprawienia szkody to zgodnie z treścią art. 361 § 1 k.c. poszkodowanemu co do zasady przysługuje prawo wyboru sposobu naprawienia szkody albo poprzez przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (naprawa pojazdu) lub też przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem odszkodowania, która to suma odpowiada kosztom naprawy pojazdu.

Zgodnie więc z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. odpowiedzialny za szkodę powstałą w wyniku kolizji obowiązany jest do naprawienia wszelkiej szkody majątkowej poniesionej przez poszkodowanego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 stycznia 1981 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV CR 555/80 (Lex, nr 8304) wskazał, iż w myśl ogólnych przepisów prawa cywilnego obowiązkiem sprawcy jest pełne naprawienie szkody doznanej przez poszkodowanego. Zasada pełnego odszkodowania realizowana jest jedynie w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym odpowiedzialności cywilnej.

W niniejszym postępowaniu przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej jest zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie obowiązku odszkodowawczego, wystąpienie szkody rozumianej jako uszczerbek w mieniu poszkodowanego, a także istnienie związku przyczynowego między zdarzeniem a zaistniałą szkodą.

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania, Sąd miał na uwadze, iż świadczenie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego winno w pierwszej kolejności korespondować z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., ale jednocześnie powinno

obejmować **tylko niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu**, ustalone według cen występujących na rynku lokalnym (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03, LEX nr 78592).

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym należne odszkodowanie stanowi różnica pomiędzy stanem majątku powoda jaki istniałby, gdyby przedmiotowa kolizja nie nastąpiła, a stanem tego majątku jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, jego doprowadzenia do stanu sprzed wypadku. Fakt naprawienia rzeczy (samochodu) nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu (używalności i jakości), jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Uszkodzona część pojazdu powinna być zastąpiona nową, jeśli ewentualna naprawa tej części nie przywróci jej pełni wartości jaką przedstawiała przed szkodą. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów. W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy dopuszcza stosowanie nowych części przy naprawie używanych samochodów, zastrzegając jednak warunek konieczności lub niezbędności tego sposobu. (np. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112)). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku. Przy ocenie bierze się pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość czy wygląd estetyczny. Do naprawienia pojazdu w tym zakresie konieczne może się okazać użycie ulepszonych i zmodernizowanych części lub zespołów, których przed wypadkiem pojazd nie miał (por. komentarz do art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, D. Maśniak komentarz LEX 2010).

Należy podkreślić, iż w niniejszym postępowaniu bezsporny pozostawał zakres uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe. W toku postępowania strona pozwana uzasadniając wypłatę odszkodowania w niższej wysokości niż żądał tego powód wskazała, że taki kosztorys został sporządzony przez nią w systemie eurotax. Niesporne było między stronami, iż pojazd w chwili zdarzenia miał 11 lat, a kwalifikowaniu do wymiany z zastosowaniem części alternatywnej był wyłącznie zespolony reflektor, ponieważ listwa kwalifikowana do wymiany nie występowała w zamienniku. Żądanie wymiany części oryginalnej na inną część oryginalną jest uzasadnione zasadą pełnego odszkodowania o ile nie spowoduje to wzrostu wartości pojazdu (por. postanowienie SN z 20 czerwca 2012 roku sygn. akt III CZP 85/11).

W związku z powyższym, przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed szkody powstałej w dniu 22.10.2013 r. wymaga częściowo zastosowania oryginalnych części producenta pojazdu (tj. listwy ozdobnej), a częściowo zamiennika (lampy zespolonej) co doprowadzi do przywrócenia stanu sprzed wypadku. Koszt naprawy pojazdu i przywrócenia go do stanu poprzedniego wynosi 1761,23 złotych.

Przy uwzględnieniu zamiennika lampy jako części przywracającej pojazd do stanu sprzed szkody należy zauważyć, iż pojazd w chwili zdarzenia miał 11 lat, był więc pojazdem zużytym. Powód nie wykazał by dotychczas był naprawiany częściami oryginalnymi. Jakkolwiek zdaniem biegłego naprawa częściami oryginalnymi nie doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu, to należało w ocenie Sądu uznać, iż taka naprawa z uwagi na wiek samochodu jest niecelowa. Skoro na rynku jest dostępny zamiennik lampy o porównywalnej jakości to winien być on zastosowany do naprawy pojazdu. Należy przypomnieć, iż pozwany jest obowiązany do zwrotu jedynie tych kosztów które są niezbędne i celowe do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Mając na uwadze wysokość odszkodowania uznaną przez ubezpieczyciela i wypłaconą powodowi tj. kwotę 1367,02 złotych, Sąd zasądził w pkt. I wyroku dalszą kwotę niezbędną do pokrycia całości wyrządzonej szkody tj. kwotę 394,21 złotych, co łącznie odzwierciedla wysokość rzeczywistej szkody poniesionej przez powoda (1761,23 złotych).

Odnośnie określenia daty wymagalności świadczenia a tym samym ustalenia daty, od której powód może się domagać odsetek, sąd orzekł na zasadzie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Odsetki ustawowe przysługują uprawnionemu za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, niezależnie od tego czy wierzyciel poniósł szkodę i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Termin do spełnienia świadczenia z tytułu ubezpieczenia to 30 dni od daty poinformowania ubezpieczyciela o zdarzeniu, mogący ulec przedłużeniu o dalsze 14 dni. Strona pozwana wypłaciła powodowi bezsporną część odszkodowania w dniu 08.11.2013 roku, do szkody doszło w dniu 22.10.2013 roku, zatem w dniu 22.11.2013 roku strona pozwana mogła w sposób pełny ocenić swój zakres odpowiedzialności za szkodę.

W związku z powyższym orzeczono w punkcie I i II wyroku.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. Powód w toku postępowania poniósł koszty opłaty sądowej w kwocie 210 złotych, 1200 złotych wynagrodzenia pełnomocnika, 17 złotych opłaty skarbowej, łącznie kwotę 1427 złotych. Z kolei pozwany poniósł koszty pełnomocnika w kwocie 1200 złotych i opłaty skarbowej 17 złotych, łącznie 1217 złotych. Żądanie powoda zostało uwzględnione w 9,4 %, zatem pozwany wygrał sprawę w około 90,6 %. Stąd powodowi należy się zwrot kosztów w kwocie 134,13 złotych, a pozwanemu w kwocie 1102,06 złotych. Przy skompensowaniu tych kwot do zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego pozostała kwota 968 złotych, które Sąd zasądził na rzecz strony pozwanej.

O wydatkach Sąd orzekł stosując ten sam mechanizm rozliczenia kosztów jak w zakresie kosztów procesu na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wydatki w toku postępowania zamknęły się kwotą 887,36 złotych, zaś do poniesienia przez powoda pozostało około 90,6% wydatków – tj. kwota 803,95 złotych, zaś od pozwanego 83,41 złotych tj. około 9,4% kwoty wydatków.

O kosztach procesu i wydatkach orzeczono w pkt III, IV, V wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

N., dnia 21 kwietnia 2017 r.

(...)